

²⁹Másnap János látta, hogy Jézus hozzá jön, és így szólt: *Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét!* ³⁰Ő az, akiről én megmondtam: *Utánam jön egy férfi, aki nagyobb nálam, mert előbb volt, mint én.* ³¹Én nem ismertem őt, de azért jöttem, és azért keresztelek vízzel, hogy ismertté legyen Izráel előtt. ³²Így tett erről bizonyosságot János: *Láttam, hogy a Lélek szállt az égből, mint egy galamb, és megnyugodott rajta.* ³³Én nem ismertem őt, de aki elküldött engem, hogy vízzel keresztelek, ő mondta nekem: *Akire látod, hogy száll a Lélek, és megnyugszik rajta, ő az, aki Szentlélekkel keresztelek.* ³⁴Én láttam, és bizonyosságot tettem arról, hogy ő az Isten Fia.

Kedves Testvéreim!

Csütörtökön lesz egy éve, hogy először hirdették ki a vészhelyzetet, és elkezdődött a szigorítások, a bezárkózás ideje. Egy éve még nem láttuk, hogy mekkorára dagad ez a járvány, bár a hírek nem voltak biztatóak. Akkor azt láttuk, hogy a járvány kiindulópontján Kínában, három hónap után urrá lettek a betegségen, csökkentek a számok, így mindenki arra számított, hogy néhány hét és szabadulhatunk a karanténtól. Akkor még böjti 40 napról beszéltünk. Mára már kiderült, hogy a próféciák nem voltak egészen pontosak. Az, hogy holnaptól gyakorlatilag ugyanott tartunk, mint egy éve, valljuk be kudarc. Nem orvosok, kutatók, politikusok, országok kudarca, hanem az emberiség kudarca. Egy vírus legyőz bennünket, földre kényszerít. De vajon mi keresztyének nem vallottunk-e kudarcot?

Egy évvel ezelőtt, Böjt harmadik vasárnapján, az igehirdetésben a következőt mondtam:

„Nagy a baj a világban! Nagyon nagy a baj! Nem a járvány, vagy más betegségek! Nem a gazdasági összeomlás fenyegető közelsége! Nem a személyes tragédiák. Persze ezek is nagy bajok, de ezek leginkább következmények. Következései annak, hogy levettük a szemünket Istentől. Hogy már nem rá tekintünk! Hanem saját magunkra, a saját életünkre, a saját gondjainkra.

Újra vissza kellene találnunk hozzá.”

Bűnbánatra hívok most mindenkit, kezdve saját magamon. Vajon én rá tekintettem-e? Rá szegeztem-e a tekintetemet? Vagy csak saját magamra néztem?

Böjt harmadik vasárnapja oculi vasárnapja. Oculi – szemek. Szemeim az Urra néznek szüntelen, fordulj felém és könyörülj rajtam – hangzik a mai nap Zsoltára.

Alapigénkben, János evangéliumából olvastunk Jánosról, de nem az evangéliumi leírást jegyző tanítványról, hanem arról a keresztlő Jánosról, aki Jézust is megkeresztelte a Jordán folyóban, és akiről tudjuk, hogy tömegek mentek hozzá. Ezt a Szentíráson kívül többen is feljegyezték, köztük a zsidó történetíró Josephus Flavius, aki a Zsidók története című munkájában így ír: „Seregestül tódultak hozzá az emberek, és nagyon szívesen hallgatták... Heródes attól tartott, hogy ennek a férfiúnak a tekintélye, akire úgy látszik mindenki hallgatott, a népet még lázadásba kergeti...”

Keresztlő János tehát a maga korában egy közismert és köztiszteletben álló híresség volt, akinek bőven lett volna mivel dicsekedni. Papi családból származott, ami már eleve okot adott volna arra, hogy őt mindenki tisztelje, ráadásul prófétaként tekintettek rá, ami azt jelenti, hogy az Istennel való kapcsolatban segítette kortársait.

Jézus is úgy nyilatkozik keresztlő Jánosról: *az asszonytól születettek között nincs nagyobb Keresztlő Jánosnál;* (Mt 11,11). valamint azt is megemlíti Jézus, hogy „prófétánál is nagyobb”.

Keresztlő Jánosnak tehát lehetett volna mivel dicsekedni. És úgy nézhetett a tükörbe, hogy mindent úgy tett, ahogyan azt az Isten megkövetelte tőle. Keresztlő János nemcsak egy igazi próféta volt, hanem valódi mintája a hívő embernek, akire érdemes hallgatni, akit érdemes követni.

És mit tesz János? Nem néz tükörbe. És most nem arra gondolok, ahogyan az evangélisták lejegyzik szegényes ruházatát, hanem arra, hogy nem magára néz. Nem önmagát látja, hanem látja, meglátja Jézusban az Isten fiát.

Nagyon érdekes mai alapigénk, főleg, ha összevetjük azzal, amit Keresztlő és Jézus kapcsolatáról tudunk. Lukács lejegyzik azt pl., hogy Jézus és János édesanyja rokonok voltak, ráadásul Mária több hónapot töltött Erzsébetnél, tehát ez a rokonság szoros családi kötelék lehetett. Az már a legenda része, amelyet pl. a Szépművészeti Múzeum egy festményén is láthatunk, hogy együtt nevelkedett a két gyermek, de azért nem elképzelhetetlen, hogy a szoros kapcsolat mindvégig megmaradt. Ismerték egymást, látták egymást. Mégis, azt olvassuk mai alapigénkben: ²⁹Másnap János látta, hogy Jézus hozzá jön, és így szólt: *Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét!* ³⁰Ő az, akiről én megmondtam: *Utánam jön egy férfi, aki nagyobb nálam, mert előbb volt, mint én.* ³¹Én nem ismertem őt, de azért jöttem, és azért keresztelek vízzel, hogy ismertté legyen Izráel előtt.

„Nem ismertem” – vajon hazudik itt keresztelő? Nem, egyáltalán nem, hanem a lényegről beszél. Egy nagyon fontos dologról, amiről nekünk is beszélnünk kell. Ami a mai napnak is üzenete. Ismerjük-e Istent? Látjuk-e Jézus Krisztust?

Itt vagyunk a templomban, vagy otthon időt szánunk rá, hogy az interneten, a televízióban megnézzük az istentiszteletet. Olvassuk a Bibliát, ismerjük a Jézusról szóló történeteket. Hiszünk Istenben! De mondhatjuk-e azt, hogy ismerjük őt?

János megmagyarázza, hogy mit ért azalatt, hogy nem ismerte, de most már ismeri:

Láttam, hogy a Lélek leszállt az égből, mint egy galamb, és megnyugodott rajta. ³³Én nem ismertem őt, de aki elküldött engem, hogy vízzel kereszteljek, ő mondta nekem: Akire látod, hogy leszáll a Lélek, és megnyugszik rajta, ő az, aki Szentlélekkel keresztel. ³⁴Én láttam, és bizonyosságot tettem arról, hogy ő az Isten Fia.

János hiába volt Jézus rokona, hiába tudtak egymásról, ismerte a családját, még az is lehet, hogy valóban együtt játszottak gyerekkorukban, de nem ismerte azt a Jézust, aki az Isten fia. Egy próféta, egy minden igyekezetével Istenre figyelő, az egész életét az Úrnak szánó ember, aki mellett ott élt az Isten fia 30 éven át, egyszer csak lát. Megnyílik a szeme, amely vak volt 30 éven át, amely nem látta meg az Isten fiát.

Vajon te megláttad-e már?

Mi volt Keresztelő János titka, hogyan tudta meglátni? Úgy, hogy nem magára nézett, hanem tudta: „neki növekedni kell nekem kisebbé lennem... Arra sem vagyok méltó, hogy a saruja szíját megoldjam...

Keresztelő, bár – ahogy láttuk - minden oka meg lehetett volna rá, hogy magára nézzen, mégsem ezt teszi, hanem Istenre néz, és amikor ezt teszi, akkor meglátja Jézust.

Lassan már unalomig ismétlem, de amíg nem találok jobb képet, addig még elmondom egy párszor. Hogy számoljuk ki egyszer, hogy mennyit állunk a tükör előtt. Nem csak a sminkelésre vagy borotválkozásra szánt időt nézzük, hanem azokat az időket is, amelyeket jelképesen töltünk ott, amikor magunkkal foglalkozunk, amikor az egonkat kényeztetjük, amikor olyan dolgokat csinálunk, amiről azt mondjuk: ez feltölt... És ezzel szemben mennyit nézünk az Istenre? Mennyi időt szánunk rá?

Bőjt van, egy olyan időszak, amikor szereinket, figyelmünket az Isten felé fordítjuk, talán egy kicsit ilyenkor jobban odafigyelünk. Használjuk ki ezt az időszakot, és használjuk ki azt a lehetőséget, amelyet most hétfőtől „kapunk”, hogy talán ismét egy kicsit több időt töltünk otthon. Fordítsuk elé a tekintetünket.

Szemem az Urra néz SZÜNTELEN. – A mai nap Zsoltárában a folyamatos Istenre figyelésről van szó, amit sokszor félreértünk, azt gondolva, hogy egyfajta szerzetesi életmódra hív. Nem erről van szó, hanem arról, hogy mindig mielőtt másra nézek órá szegezsem a tekintetemet. Minden döntésemben őt hívom segítségül, minden cselekedetemnek úgy állok neki, hogy az ő nevében indulok. Az igazi bőjt erről szól. Amikor rá nézve végzem a feladataimat.

Mai igénknek van még egy gondolata, amelyet fontosnak tartok megemlíteni. Ez pedig keresztelő János reakciója arra, hogy megismerte, meglátta Jézusban az Isten fiát.

Figyeljük meg, mit tesz! ³¹Én nem ismertem őt, de azért jöttem, és azért kereszteltem vízzel, hogy ismertté legyen Izráel előtt... illetve: ³⁴Én láttam, és bizonyosságot tettem arról, hogy ő az Isten Fia.

Keresztelő János, amit megismeri, meglátja Jézust, azt a feladatot kapja, hogy megismertesse őt az emberekkel, hogy bizonyosságot tegyen róla.

Valószínűleg ez ő is úgy érzi, ahogyan egykor Jeremiás próféta, aki azt mondja: hirdetem kell... erőlködtem, hogy magamban tartsam, de nincs rajta hatalmam.

Ez azért fontos a mi számunkra, hiszen a bizonyágtétel nem csak keresztelő János feladata, hanem mindenki, aki igazán megismerte Jézust ezt tette. Ezt látjuk a Szentírásban, így nekünk is ezzel kell szembesülni. Jézus megismerése azzal jár, hogy bizonyosságot teszünk róla, még hozzá úgy, mint a legfontosabb dologról.

Manapság az oltakozásról mondják, hogy az a legfontosabb dolog. A közösségi oldalakon sokan hirdetik – én már megkaptam, te is jelentkezz. Emberileg nézve valóban az oltás az, ami megoldást jelent a vírusra.

Aki már beoltakozott Jézussal, az tudja és hirdeti, hogy a megoldást, az igazi megoldást Jézus jelenti a világ és benne az a mi számunkra. Jézussal oltakozni, erre van ma a legnagyobb szükség. Hirdessük, adjuk tovább, hogy mindenki megtudja, hogy egy év múlva nem kelljen szégyenkezve, bűnbánattal megállnunk.